

Zonnepaneel op mijn dak

Mijn buurman vindt het zonnepaneel op mijn dak niet mooi. Nou doet hij ook niet aan plastic afval scheiden en ik wel en rijdt hij in een energiezuinige auto en ik niet, maar daar gaat het hier allemaal niet over. Nee, hier gaat het over smaak en stijl, het gaat over visie op huizen, architectuur en visie op energie en milieu. Als u nu al de indruk heeft dat ik het niet goed kan vinden met mijn buurman, dan moet ik u echt teleurstellen: ik kan het hartstikke goed vinden met mijn buurman. En ook met zijn vrouw trouwens, maar die heeft geen mening over daken.

Met mijn buurman mag ik graag onder het genot van een glas goede witte of rode wijn (smaak), de zomer in of uitluiden (stijl). En soms kunnen we het niet laten te mopperen over de teloorgang van onze wijk, waarbij met name de dit jaar gekapte bomen in de straat, de plastic renovatie kozijnen en de met grijze grafzerken versteende tuinen het moeten ontgelden. Nee, als het aan ons had gelegen dan had de buurt er heel anders uitgezien.

Nou is het zure voor mij dat ik vind dat mijn buurman hartstikke gelijk heeft: zo'n zonnepaneel is ook niet mooi. (Net zo min als Velux ramen trouwens, of een aan twee kanten vol met auto's geparkeerde straat, maar dat ziet niemand meer.) En het is ook weer niet zo dat ik, na plaatsing van het zonnepaneel, met aangesloten zonneboiler, eens fijn de luie stoel op zolder heb gezet om een aantal avonden te genieten van het stukje ingenieuze techniek dat ik mezelf voor veel geld had aangeschaft. Nee, er zit iets op zolder waar ik verder liever niet naar kijk, er is een boel geld van mijn bankrekening verdwenen en pas over 20 jaar heb ik dat terugverdiend. En nog veel erger: het dak van mijn huis is minder mooi en ik heb dit niet verborgen kunnen houden voor het smaakgevoel van mijn buurman.

Toch sta ik helemaal achter de keuze die ik heb gemaakt en draag ik vanaf nu moedig het lot van een immer spottende buurman. In onze straat (Karthuizerstraat) zijn de daken volledig op het zuiden gericht, waardoor we optimaal gebruik kunnen maken van de zonuren voor milieuzuinige energie. Dan verbaas ik me er wel eens over dat er in onze buurt slechts zo weinig milieu-idealisten zijn. Soms droom ik wel eens van een bijzondere Angerensteinse buurtactie, waarin we alle op het zuiden gerichte daken zouden voorzien van zonnecellen voor stroom en zonnepanelen voor warm water. Waarschijnlijk zou het zelfs lukken alle stroom zelf op te wekken en nog genoeg stroom over te houden voor het opladen van de straks aan te schaffen elektrische auto. En waarschijnlijk kunnen we ook wel genoeg warm water produceren om de hoeveelheid gas aanzienlijk te verminderen. Samen met een warmtepomp waarmee we grondwarmte kunnen gebruiken voor de verwarming van onze huizen kunnen we helemaal onze eigen energie opwekken. Wat dat zou schelen aan CO₂ uitstoot is gigantisch. Maar ja, in dit blad is mij al eerder gebrek aan realiteitszin verweten en ik houd deze droom dan ook liever geheim.

Er is altijd wel een goede reden om iets niet te doen en in dit geval kan ik de redenen zonder enige moeite opnoemen: zonnepanelen zijn te duur, te lelijk, economisch niet rendabel en je kan ze niet verborgen houden voor je buurman. Maar ik verzeker u: als we over 15 jaar allemaal in een elektrische auto rijden en de prijs voor stroom is verdrievoudigd, dan denkt u nog eens terug aan mijn droom. Ondertussen blijf ik maar

optimistisch plastic scheiden en bezondig ik me aan een oude auto. Op gas, dat dan weer wel.

Ik verheug me er op het komend weekend met mijn buurman een glas wijn te drinken.

Marcel de Groen